

Trang thơ

Hà Nội

NGUYỄN CHÍ ĐỊNH

Lãng đàng mây trời
Chiều thu Hà Nội
Anh đưa em thăm phố cổ
Phố nhỏ, lạch đường
Ngõ Tam Thương
Người đi xa lòng vẫn vấn vương
Nhớ! thả bộ
quanh Hồ Gươm suy tưởng
Hưởng gió cuối thu, đầu đông
Heo may se se, lành lạnh
Tiếng xe điện leng keng
chạm vào quá khứ
Hạt mưa vô tình
bùng sáng nước lung linh
Những hạt mưa chơi vui
Hần áo mỏng thừa học trò áo trắng
Bình lặng thời gian dòng chảy cuộc đời
Hàng liễu rủ xanh đầy lộc biếc
Tâm sự cùng ta khoáng sáng, tối cuộc đời

Lý Công Uẩn đọc Chiêu dời đô
Thăng Long ngàn năm tuổi
Bao thăng trầm, chống giặc dữ, thiên tai.
Vòi vọi trời xanh hướng tới tương lai
Cha ông ta, uơm mầm, tu nhân tích đức
Cho đất nước rồng bay vút tầm cao
Con cháu Vua Hùng thỏa chí khát khao
Chinh phục đỉnh cao, rạng danh nước Việt
Ta đang thả hồn mãi miết
Bống giạt mình nghe tiếng rao đêm
Hương cốm, bánh dầy
Hà Nội mùa này thiên niên kỷ bước đang xuân...

Sông đêm

LÊ TRUNG KIÊN

Đêm nay gặp lại sông đào
Hàng cây lá vẫy lao xao gọi về
Uốn quanh như dải lụa thể
Để bao đôi lúa đi, về trao duyên.
Vắng trăng như một con thuyền
Giăng màn huyền ảo nghiêng nghiêng đôi bờ
Dòng sông có tự bao giờ
Mà khuya nay trẻ bất ngờ trong tôi
Mái chùa sương khói chơi vơi
Đáy sông lấp lánh một trời sao đêm.

Tiếng mõ trâu chiều

PHƯƠNG VŨ

Lốc cóc... lốc cóc, trâu ngược dốc
Tiếng mõ hu không vắng giữa chiều
Trăng bên núi chột thành hao khuyết
Một bóng cò sa xuống cánh đồng...

Hè này chị ấy có về không?
Xuôi ngược bao năm, chị theo chồng
Lối cũ, đường quê giờ đã rộng
Tiếng mõ chiều rơi tõm... mệnh mông.

Em đếm bước chân trâu ngược dốc
Nghe thời gian như chạy giạt lùi
Chị chẳng bảo cuộc đời như tiếng mõ
Thảng vảng, rồi lặng... ai thương cho!

Mẹ ốm, chị ơi đã mấy mùa
Bàn tay con gái mẹ vẫn chờ
Thăm nhắc một chiều hè nào đó
Theo tiếng mõ trâu chị sẽ về...

